

Cortul meu

Julia Henriette Kakucs

Motto

Es bleibt zwischen zwei Menschen, sie seien noch so eng verbunden, immer ein Abgrund offen, den nur die Liebe überbrücken kann.“

Hermann Hesse in „Knulp“, 1914

Între două persoane, chiar extrem de apropiate, va exista întotdeauna o prăpastie deschisă, pe care doar dragostea o poate traversa.

Hermann Hesse în „Knulp“, 1914

Se scurge timpul prin ceasul lui Dali. Strâmbat, sucit, schimonosit a devenit un saltimbanc al zilei și nopții. Picură cu stropi de așteptare. Mă inundă... Îneacă cuvintele... Scufundă literele, silabele ce în vârtejul lor sălbatic ne unesc, legându-ne cu plasa țesută din ochi mari, uimiți, prin care ne absorbim. Ce departe ești totuși... Pe vârful masivului luminat doar de un singur cuvânt – va trebui să deduci, care – îți văd umbra uriașă profilată pe stelele infinitului...

Intangibil ai rămas, pentru mine...

„Insipid și inodor“, îmi spune – parcă ghicindu-mi gândurile - chimistul, ai cărui pași s-au încrucișat tocmai cu ai mei. Ce absurditate, mă gândesc... Tu, năluca mea amețitoare, inodor? Cum aș putea uita câmpurile violete de lavandă, deasupra cărora, te înălțai cu mine în nopțile albastre?

„Vino, îți amestec ceva în laboratorul meu“, mă întrerupe șamanul modern și dispare în clădirea cu turnuri gemene. Îl urmez, mă atrage fosforescența alambicului. Privesc în el și prin lichidul verzui, mă revăd. Plutesc, fiind din nou copila cu pași mici și codițe ce ating secera lunii.

„Îți dăruiesc aromele uitate ale copilăriei“, șoptește și se face nevăzut, asemeni pisicii din Cheshire, al cărei zâmbet larg persistă în aer... și nu doar acolo... Mă uit la vasul conic de sticlă, denumit după Emil Erlenmeyer, născut la doi pași de mine, la 28 iunie 1825 la Wehen, lângă Wiesbaden. Ce m-aș fi făcut dacă nu aveam vasul lui cu gâtul strâmt și gura strânsă? Mi-aș fi pierdut memoria? Tablourile pictate, acuarela fină, transparentă a somnului dulce în aroma emanată de grădina din mine? S-ar fi evaporat poate toate, prin deschiderea largă a celorlalte recipiente.

Ochii mi se lărgesc de uimire. Prin transparența vasului suplu de sticlă, mă zăresc pășind în cortul domnului Rosenberg. Munte de trandafiri se numea dar roșii, asemeni florilor mele, îi sunt doar obrazii. Are o voce catifelată și uneori am siguranța că prin el îmi vorbesc petalele răsfirate de trecerea timpului. Pereții cortului sunt decorați cu struguri. Lumina are blândețea sărbătorii. Este Sucot, sărbătoarea cortului. Pe masă așteaptă, odihnindu-se pe o farfurie întinsă, transparentă asemeni dragostei mele, mere de un roșu închis, pere și gutui aurii, smochine violete și moșmoni cu o coajă maronie, aspră – ce mă lasă mereu să mă gândesc la animalele pădurii – dar care își revarsă fructul cremos, dulce, pe dinți atunci când muști din ele. *Mespilus germanica*, un nume ce îi explică originea dar ascunde în el și viitorul meu drum. Curioase sunt formulele magice ale vieții...

Așează-te lângă mine. Da, aici pe bancă. Vreau să te simt, să te materializezi pentru o clipă, ținând în mână fluidul spre apus. Sper să ne învăluie ploaia noastră sub Marea Poartă a Apelor. Da, acum de Sucot, sarbatoarea recoltei și a ploii...

Vezi irizațiile multicolore?

Toamna a ajuns și în curtea bunicii mele, deși acolo părea să se fi mutat pentru întotdeauna, arșița verii. Singurătatea plantelor mă impresionează. Nu ai observat ce sentiment puternic, de izolare, emană un arbore stingher pe o câmpie?

Unica dalie, înaltă, suplă, mândră, își ținea capul, de culoarea răsăritului, îndreptat spre poartă. Mă saluta la intrare împreună cu ricinul palmat ce-mi întindea mâna. Se rătăcise și el pe aici, venind din India sau Africa. Nu doar oamenii se refugiază în locuri mai sigure. Spațiul înconjurat de clădiri înalte, era în mod evident ferit de calamități de toate felurile. Doar soarta locatarilor ei era marcată de un tragic amar. Pe balconul lung, numit de noi *gang*, de deasupra cortului locuia doamna Wieder, cea cu brațul tatuat în Auschwitz, Genu, băiatul chinuit la granița peste care încercase să fugă, Kálman, închis nevinovat, ispășind fraudă făcută de șefii lui, Clara, reîntoarsă bolnavă din lagărul rusesc – pescuită pe stradă la frageda vârstă de 16 ani, "umplutura" vagonului în care lipsea un număr – ajungând în situația suprarrealistă, grotească și absurdă, de a fi singura evreică între germanii transportați după război. Și ricinul? Speriat de cele auzite, devenise mult mai mic decât frații săi, copacii de ricin, din țara lui de baștină. Învățase să fie doar un element de decorație în peisajul auster al unei curți cu mulți chiriași, oferind un model contrastant, solitudinea. Cred că pe atunci nu știam că florile lui roșcate sunt de fapt femeile seducătoare pe care ni le arată. Oare de aceea s-au îngălbenit florile masculine ce cresc alături de ele? Presupun că aceasta este și cauza cantității mari de otravă pe care a adunat-o în semințe. Un gram de ricină este de 6000 de ori mai toxic decât un gram de cianură. Imaginează-ți dacă această informație ar fi avut-o Felix Iusupov, atunci, când – conform legendelor – l-a otrăvit fără succes pe Rasputin. Dar Iusupov nu cunoștea nici reacția lui Killian

prin care glucoza reacționează cu cianura transformând-o într-o cianhidrină netoxică. Altfel nu s-ar fi chinuit să facă prăjituri dulci. Un pahar de vodcă cu aromă de migdale l-ar fi ajutat mai mult.

De fiecare Sărbătoare mă regăseam la masă – o, nu la Masa Tăcerii a lui Brâncuși – ci la masa recoltei bogate, plină de poveștile vecinului bunicilor mei.

Știi, dragul meu, tabloul era mereu același. În lumina filtrată de pânza deasă, ce lăsa umbrele viței de vie de deasupra cortului să se lege în ritmul cuvintelor, stăteau la o masă lungă acoperită de o față de masă din pânză de in, despărțiți și uniți totodată, față în față, o fetiță cu codițe ce-și bălăbănea picioarele în sandalele roșii și un bătrân înalt, osos, cu părul alb, rar, ochi mici, ascunși printre întâmplările încrustate ale sufletului, rezemat cu coatele de tablă. Dacă vântul nu ar fi uitat să înregistreze cuvintele, s-ar auzi acum, printre zumzetul albinelor de culoarea toamnei, povești legate de frumusețea sărbătorii, explicația simbolurilor ramurilor și citricelor adunate în prima ei zi. Cred că prezența mea se aseamăna cu simbolul ramurei de mirt, mereu verde, arbustul Afroditei în antichitate, dar în timpul Sărbătorii Cortului semn al celor neștiutori în cele sfinte dar plini de bunăvoință și curiozitate...

În mod sigur însă, îi aminteam domnului Rosenberg de *vremurile bune...* de copilăria lui...